

Det russiske Socialdemokrati.

Ved **George V. Manicus.**

Medens de tyske Socialdemokrater, efter hvad de paa-
staa, «helst ad fredelig Vej» ville søge at omdanne Sam-
fundet og at naa den socialistiske «Folkestat», i hvilken
de se det Ideal af en Samfundsbygning, der gjør det
muligt for Arbejderbefolkningen at komme til sin Ret og
nærmest gennem Produktionsassociationen blive i Stand til
at naa en bedre økonomisk Stilling; medens de fleste
tyske, socialdemokratiske Fraktioner erklære ikke at ville
gribe ind i de bestaaende Ejendomsforhold, men kun at
ville arbejde hen til, at Fremtidens, den endnu ikke exi-
sterende Ejendom bliver individuel, paa Arbejde grundet
Ejendom, er der andre Hovedformer af den moderne
Socialisme, hvis Tilhængere og Førere tro at maatte gaa
et Skridt videre, i det de ikke mere have noget Haab om
at kunne opbygge den socialistiske Stat uden ved at gribe
mere eller mindre ind i de bestaaende Ejendomsforhold,
samt ved at gaa hensynsløst frem ved gunstig Lejlighed
og ikke sky Vold, fortvivlet Kamp og fuldstændig Kuld-
kastelse af de bestaaende Samfundsforhold. Lasalleanernes
«Folkestat», om den blev gennemført, afgiver i deres
Øjne, især saa længe den kom til at staa isoleret og ud-
sat for at kastes over Ende af Nabostater, i hvilke den
gamle sociale Orden endnu herskede, ikke nogen til-
strækkelig Borgen for Socialismens Fremgang og ved-

varende Sejr, lige saa lidt som for Ophøret af den lange Række af Krige, der ere blevne førte og idelig endnu føres i Evropa for Interesser, der efter deres Mening for største Delen have været Arbejderbefolkningen aldeles uvedkommende, men alligevel krævet Hundredtusender af Mennesker hørende til denne Klasse, samt slugt Kapitaler, der, anvendte i Arbejderbefolkningens Interesse, vilde have kunnet afhjælpe en stor Del af den sociale Nød, der stedse tiltager i Evropa.

Det er især den russiske Socialisme og den internationale Arbejderforening («Internationale»), hvis Program gaar i denne Retning. De vedrørende socialistiske Systemer ere derhos dem, der ere mest filtrerede sammen med kommunistiske Tilsætninger, nationale Bagtanker og rent politisk-revolutionære Formaal. Den sidste voldsomme socialistiske Explosion, der fra Marts til Juni 1871 rystede Frankrig næsten lige saa stærkt som den tyske Invasion, var nær beslægtet med og blev støttet af disse Retninger. Den frembød derhos en endnu større Blanding af Bevæggrunde, Systemer og Formaal. Med Hensyn til disse socialistiske Systemer er et fuldstændigt Indblik for saa vidt vanskeligt, som de egentlige Ledere i Regelen have holdt sig tilbage og vogtet sig for fuldstændig at afsløre de af dem lagte Planer samt for at indvie alt for Mange i dem. Der er derhos, navnlig i den senere Tid, idelig blevet offentliggjort Erklæringer, til Dels under Eds Tilbud, der betegne mange af de Aktstykker, Proklamationer og Skrivelser, som efter almindelig Mening vare udgaaede fra Lederne af Internationale, og som vare vel egnede til at kaste et skarpt Lys over disses Forbindelse med Kommunisterne i Paris samt over de Formaal, der ud over det bekjendte Program tilsigtedes,

for uægte. Med Hensyn til den russiske Socialisme og dens Udvikling for Tiden maa Fremstillingen, selv afset fra de sproglige Vanskeligheder, allerede af den Grund blive mindre fuldstændig, at navnlig den ungrussiske Sekts Virksomhed i Rusland væsentlig sker igjennem hemmelige Selskaber, og at de Processer, der idelig ere blevne førte mod Medlemmer af disse eller mod Deltagere i socialistiske Sammensværgelser, ikke have været offentlige. Den sidste Proces Netschajew, der begyndte i Juli 1871 ved Domstolene i Petersburg, og i hvilken 87 Personer vare indviklede, dannede kun til Dels en Undtagelse herfra.

Det er ejendommelige Forhold, der i Rusland have skaffet de socialistiske Ideer en gunstig Jordbund og vigtige Støttepunkter. Associationen, som man har betegnet som en af Socialismens Grundformer, har vel ingensteds i Verden i Aarhundreder været udbredt i sine primitive Former i den Udstrækning som i Rusland. Overalt hvor Russere i længere Afstand fra Hjemmet træffe sammen paa en Arbejdsplads, danne de strax en Association, der væsentlig gaar ud paa fælles Bord, Arbejde og Soveplads. En af Arbejderne bliver valgt til at ordne disse Anliggender, at indkassere Lønnen, at betale for det, der i Fællesskab er forbrugt eller benyttet, at aflægge Regnskab og at udbetale Resten.

I Landboforholdene, saaledes som de den Dag i Dag fremtræde, er der et andet væsentligt Støttepunkt for socialistiske Ideers Udbredelse og for deres nemmere Opfattelse af Mængden. Der eksisterer nemlig saa godt som overalt i Landet den saakaldte: «Kommunernes Fællesejendomsret», der er ejendommelig for Rusland, i det den allerede for Aarhundreder siden i det Væsentlige

er forsvunden fra andre evropæiske Stater og kun i beslægtet Form forekommer hos nogle sydslaviske Stammer. Det enkelte Individets Selvstyrelse er udelukket. Markerne ere Sognets Ejendom. Hver Mand har lige Andel i Arbejdet og Udbyttet, Skovene, Jagten, Fiskeriet og Græsgangene. Agerlandet og Engene blive fordelte mellem Sognets Medlemmer eller bortloddede. Ved Dødsfald falder Lodden tilbage til Menigheden. Dette System har fundet Anvendelse lige saa vel hos Kosakkerne, der have deres Land som fri Ejendom, som hos Bønderne paa Domænerne, der have Jorden i Arvefæste, og i de livegne Kommuner. Det er voxet saaledes sammen med Folkebevidstheden, og Russerne omfatte det i den Grad med Forkjærlighed, at ikke alene den kejserlige Regering ved at gennemføre den dybt indgribende Lov om Livegenskabets Ophør ikke vovede at ophæve denne Kommunernes Fællesejendomsret, men at ogsaa de russiske Socialister for de andre evropæiske Staters Vedkommende i Antagelsen af dette System øjne Fremtidens lyksaliggjørende økonomiske Reform for hele Verdensdelen. De have herved væsentlig for Øje, at dette System i det Mindste har befriet Ruslands Landkommuner for et lignende, talrigt Proletariat som det, Europas fleste Stater have at opvise, og antage, at Produktionsassociationen, gennemført af Byernes Arbejderbefolkning, vil fuldstændiggjøre Systemet og fremkalde økonomiske Mønstertilstande i Kejserriget.

Et tredje væsentligt Støttepunkt for Udbredelsen af Socialismen i Rusland er det stærke sociale og politiske Tryk, der endnu til Trods for adskillige vigtige Reformers, svarende til Tidsaandens og Nabolandenes udviklede Standpunkt, hviler paa det russiske Samfund, og under hvilket især Landets intelligente Proletariat, dets

liberale Fraktioner og Universiteterne vaande sig. Landet har derhos længe været opfyldt med hemmelige Selskaber, i hvilke kommunistiske Læresætninger i deres mest nøgne og vilde Former, Had til de privilegerede Klasser, til Tyskerne og det formentlig tysksindede Kejserhus ere blevne prækede. Man kan under disse Forhold ikke undres over, at de socialistiske Formers Mellemed, som andre Lande fremviste, her ere blevne oversprungne, og at Socialismen i Rusland optræder paa en radikal Maade, stærkt blandet med nationale Formaal.

Der viser sig for Tiden tvende Hovedretninger i den russiske Socialisme, nemlig den, der følges af Slavofilerne, og den, som efterstræbes af den ungrussiske Sekt. Begge Partier have modtaget vigtige Elementer af de panslavistiske Fraktioner, hvis Førere sammenkaldte den slaviske Kongres i Prag den 1ste Juli 1848, men som i den nyeste Tid til Dels have opløst sig eller antaget et mere omfattende Program end en politisk Forening af alle slaviske Stammer med Rusland.

Slavofilerne, hvis Fører er den begavede Miljutin, have efter den sidste polske Opstand forenet sig med forskjellige demokratiske Fraktioner for at stifte et stort Nationalparti. De holde midlertidig paa den nuværende absolute Regering og Kejserhuset, hvorimod den ungrussiske Sekt, der væsentlig er stiftet ved Alexander Herzens utrættelige Virksomhed og store Indflydelse paa den russiske Ungdom, har stillet sig fjendtlig lige over for disse. Desuden eksisterer der en væsentlig Forskjel imellem disse politiske Partier ved den Stilling, de indtage lige over for Polen samt lige over for den vesteuropæiske Kultur, ligesom de Midler, ved hvilke de tro at kunne gennemføre den socialistiske Reform, ere afvigende fra hinanden.

Slavofilernes Program gaar i det Væsentlige ud paa Følgende: Den slaviske Stamme har den Mission at bryde de Lænker, hvori Vestens Folk have smeddet de lavere Klasser, samt at løse det sociale Spørgsmaal ved Hjælp af det gammelrussiske Princip, der optræder med Hensyn til Ejendomsforholdene i Landsognene. Dette er den slaviske Stammes historiske Opgave, den Retstitel, der giver den en naturlig Adkomst til Herredømmet over den europæiske Verden. Ved Hjælp af Gjennemførelsen af Kommunernes Fællesejendomsret har Rusland brudt de Lænker, hvori den polske Adel havde smeddet Bønderne og Arbejderne i Polens, Litavens og Ukrainas Landsogne. Ledet af dette Princip har det en lignende Opgave at løse i de øvrige Provinser af Rusland, der ere organiserede paa Basis af den vesteuropæiske Kultur, samt derefter at gaa frem over Grænserne mod Vesten. Indtil dette store Maal er naaet, bør de øvrige Reformers, vedrørende det indre, forfatningsmæssige Statsliv, skydes til Side. Læren om det lige Krav, Alle have til Jordejendommen, og om Nødvendigheden af at forvandle al personlig Ejendom til Kommunens Ejendom, er den Fane, under hvilken den slavisk-russiske Stamme er kaldet til at sejre over det vestlige Evropa, som maa undertvinges. «Den politiske Opstand», hedder det i en af Proklamationerne, «har efter mangfoldige bureaukratiske Experimenters inden for Grænserne af vort Statsliv først bragt os til Besindelse og ført os tilbage til den Opgave, Forsynet har anvist os. Med Kommunens Ejendomsret have vi overalt at løse det Bundne. Med Polen have vi begyndt, og vi ville ikke hvile, førend denne Ordning af Ejendomsforholdene er gennemført i hele Riget indtil dens sidste Konsekvens. Absolutismen er den Statsform, der er

bedst egnet til at gennemføre det agrariske Fællesskab. En Retsstat vilde binde Hænderne paa os og genere os i Angrebet paa de privilegerede og aristokratiske Samfundsklasser. Først naar dette gamle Samfund er slaaet sønder og sammen, kunne vi benytte hine stränge Retsformer, der i Tyskland, og især i Preussen, bleve anvendte og misbrugte for at bøje de lavere Klasser ind under Jordrotternes og Kapitalisternes Aag. Folk som Schulze-Delitsch o. s. v. ere de farligste Fjender af det moderne Samfund, fordi de benytte Liberalismens Former til at undertvinge de arveløse og fattige Klasser til Fordel for de Velhavende og Rige. Lassalle derimod er den eneste betydelige Fremtoning, Vestevropa har at opvise i de sidste Aartier. Fællesejendomsretten i vore Landkommuner, der giver Enhver, der vil træde ind i en af disse, Andel i Jordejendommen, er Opfyldelsen af det Maal, denne store Mand og hans Forgængere have stræbt efter. Have vi gennemført dette System i Rusland, saa ville vi ved dets Hjælp underkaste os Jordkredsen. Alle Proletarer og ubemidlede Personer i Evropa ere vore naturlige Allierede.»

Den ungrussiske Sekt er kaldt til Live af Alexander Herzen (født 1812 i Moskva, død 1870 i Genève), en Mand, der i sin Ungdom hørte til det russiske Universitetsparti, som nærmest sluttede sig til Hegelianerne og de franske Kommuniste. Paa Grund af sin offentlige Optræden i liberal Retning, blev Herzen, der i Begyndelsen af Trediverne var bleven Embedsmand, gjentagne Gange forflyttet til fjærntliggende Steder og behandlet som en i politisk Henseende mistænkelig Person, der var saa meget mere farlig, som han ansaas for en særdeles begavet, kundskabsrig og aandrig Embedsmand med vidt-

strakte Forbindelser. Kjød af den Bevogtning, han holdtes under, gik han i 1846 til Udlandet, stiftede Bekjendtskab med Forerne for de demokratiske Partier i Tyskland og Frankrig, drog 1849 til Genève, hvor han begyndte at udgive et periodisk Tidsskrift, «Polarstjærnen», og en Række Værker (deriblandt: «Fra den anden Verden», «De revolutionære Ideers Historie i Rusland»), i hvilke han nedlagde sine socialistiske Ideer. I Aaret 1857 begyndte et af ham i London udgivet Maanedsskrift, «Kolokol» (Klokken), at vække den største Opsigt i hele Rusland. Det indeholdt Artikler, beregnede paa at udbrede Herzens socialistiske System, samt et stort Antal Korrespondancer fra alle Egne af Kejserriget, i hvilke ikke alene den russiske Embedsstands Bestikkelsessystem, Adelsens skandaløse Historier og Hofintrigerne bleve skaanselløst afslørede, men ogsaa Statshemmeligheder af en saadan Beskaffenhed aabenbarede, at Meddelelserne kun kunde hidrøre fra meget højtstaaende Personer, ja endog i enkelte Tilfælde tilskreves selve Medlemmer af Kejserhuset. Til Trods for de strænge Forbud, der udstedtes mod Tidsskriftet, indsmugledes det dog i Hundredtusender af Exemplarer, vakte umaadelig Opsigt og gjorde stærk Propaganda for den ungrussiske, socialistiske Sekt. Aaret inden «Kolokols» Redaktør afgik ved Døden (1870), offentligjordes der tvende Breve med hans Navns Underskrift, i hvilke en mere moderat Opfattelse af Forholdene gjorde sig gjældende, i det Ungrusserne ligefrem opfordredes til ikke at følge enkelte af de Raad, han tidligere havde givet. Disse Breve, om hvis Ægthed der senere er rejst en Strid, have i alt Fald været uden Indflydelse. Efter Herzens Død standsedes Udgivelsen af «Kolokol» en Tid lang, indtil det i April Maaned 1871 kom i Hænderne paa

en russisk Flygtning, der var en af den Afdødes ivrigste Tilhængere, men endnu mere radikal end Herzen. Denne Mand var Bakunin. Født i Guvernementet Tver, tjente han i sin Ungdom som Fændrik ved det russiske Gardeartilleri, forlod imidlertid snart Tjenesten og rejste til Tyskland, hvor han især i Revolutionstiden 1848 kom i Berøring med alle fremragende Revolutionære i Vestevropa. Bakunin deltog i Opstandene i Prag og Dresden, dømedes i Sachsen til at blive skudt, i Østrig til at blive hængt, og i Rusland, til hvis Regering han efter de derom gjorte Reklamationer var bleven udleveret, til at hensidde i Fængsel paa Livstid. Benaadet ved sin Onkels, General Muravievs, Forbøn i Aaret 1856, rejste han atter til Udlandet, sluttede sig til det internationale Arbejderselskab som Leder af en særegen russisk Sektion, deltog i og ledede sammen med Cluseret den socialistiske Opstand i Lyon i Foraaret 1871 og drog efter dennes mindre heldige Udfald tilbage til Schweiz, for i Genève at fortsætte Udgivelsen af «Kolokol». I Internationale vidste Bakunin snart at skaffe sig en ikke ringe Indflydelse og kom ved at støtte det føderalistiske Parti i en fjendtlig Stilling til det centralistiske Partis Fører, Karl Marx. Der er blevet antydet, at Sidstnævnte for nylig gjorde sin Indflydelse gjældende for at bestemme Generalraadet til at vælge Haag til Mødested for den 5te internationale Arbejderkongres, væsentlig fordi det derved i høj Grad vanskeliggjordes for Bakunin, der ikke tør passere fransk eller tysk Gebet, at bivaane Møderne. Kolokols Udgiver mødte heller ikke personlig, men skal dog ved sin Indflydelse væsentlig have bidraget til Sprængningen af Internationale, som gik for sig paa Kongressen i Haag, (2—9de Septbr. f. A.). Faa Dage efter at denne

Kongres havde opløst sig, samledes det føderalistiske Parti — hvis Hovedrepræsentanter, Bakunin og Schweizeren Guillaume, vare blevne udstødte af Internationale efter Centralisternes Beslutning — i St. Imier (Kanton Bern) for at drøfte Midlerne til at oprette en ny føderalistisk Internationale, bestemt til at gennemføre Bakunins Ideer om en fuldkommen Nivellering af alle sociale Forskjelligheder. Forhandlingerne i St. Imier varede i 2 Dage og endte med Vedtagelsen af en Række Resolutioner, der omtrent svare til det neden for (S. 109—11) udviklede System. Vi tilføje endnu, at det ny Forbund fik Navn af «Venskabs- og Gjensidighedsforbundet» (pacte d'amitié et solidarité).

Alexander Herzen og hans Tilhængere, der danne den ungrussiske, socialistiske Sekt, opstille et Program, der i det Væsentlige gaar ud paa Følgende: De filosofiske Systemer, efter hvilke man i dette Aarhundrede har søgt at organisere Staterne for at afhjælpe den sociale Nød og lade Arbejderbefolkningen komme til sin berettigede Stilling, have efter deres Mening vist sig at være fuldstændig uholdbare. Det nytter ikke, sige de, at forandre Regeringssystemer, saa længe Samfundet ikke giver Slip paa sine forældede Forestillinger og Institutioner. Det er Samfundet, der maa reorganiseres ved Hjælp af Nutidens socialistiske Ideer og økonomiske Læresætninger, for derved at naa det forønskede Maal: Undertrykkelse af Individets Ret til Fordel for Samfundets, Monopolernes og Proletariatets Ophør, Gjennemførelsen af de russiske Landsognes Fællesejendomsret og en Kjede af føderative Republikker i hele Evropa. Med Hensyn til disse hedder det i en af Herzens Udtalelser: «Den germanisk-romanske

Verden og dens Samfundsorden ere indviede og bestemte til Undergang. Denne Verdens Blod er raaddent og stagnerer. Det er paa Tide, at den gaar al Kjødets Vej og overlader Herredømmet til en kraftigere, mere ungdomsfrisk Folkemasse, den slaviske, for at den kan forynge Evropa, ødelægge den mellem- og vestevropæiske Dannelse og danne et vældigt, socialdemokratisk Rige, hvis naturlige Hovedstad Wien bør være.» Medens Herzen altid med en vis beregnet Forsigtighed udtalte sig om det nuværende russiske Fyrstehus, fører Bakunin i saa Henseende et fuldstændig hensynsløst Sprog. I en Proklamation, han efter Herzens Død (1870) udstedte til de «unge Brødre i Rusland», hedder det bl. A.: «Den herskende Adel har ranet Landet fra det russiske Folk og holdt dette indtil vore Dage i skjændig Underkuelse. Tidligere var Forholdet et andet. Markerne tilhørte de Personer, der dyrkede dem. Vore Forfædre kjendte hverken Adel eller Præster, hverken Kjøbmænd eller Skatteopkrævere. De vare fri og lykkelige. Men fra hinsides Havet kom der fremmede Fyrster og i deres Følge Adelsmænd, Embedsmænd og Skatteopkrævere. De underkuede vort Folk, borttog vore Marker og levede af Frugterne af vort Arbejde. Efter at de havde underkastet sig vort Folk, byggede de, Erobrerne, Byer, fra hvilke de endnu undertrykke os. Dem have vi at takke for de strænge Love og de trykkende Afgifter, der styrte os i den yderste Elendighed, medens de selv mæske sig med vort Brød og leve herlig og i Glæde. Deres Byer ere saa stærkt befæstede, at vi ikke kunne foretage noget andet Angreb paa dem end ved at sætte den røde Hane paa Tagene.» Der følger nu en Fortegnelse over Tsarernes despotiske Handlinger, ved hvilke Fol-

ket, efter Bakunin, er blevet nedværdiget indtil under kvæget. Det hedder derpaa: »Der indtraf i vor Historie et Tidspunkt, da vi turde nære det Haab, at Kejsersfamilien vilde uddø. Til al Ulykke indkaldte Adelen en lille Fyrste fra Tyskland, der er bleven Stamfader til en hel Række af Tyranner. Den tyske Fyrstefamilie har formeret sig i den Grad, at Poperne næppe ere i Stand til i Kirkerne at optælle alle Navnene paa dens Medlemmer. Denne Familie, og i endnu højere Grad dens Hoffolk, fortære Alt. Vi ere Tossehoveder, thi Tyskerne regere over os og søge kun at fylde deres Lommer. Vor Tsar og vore Storfyrster ere uduelige til at regere. De synes bedre om at drive omkring paa Hovedgaderne, hvor de glæde sig over de Hurraraab, med hvilke de modtages. Der bliver kun Et tilbage for at frelse Samfundet og for at kunne gennemføre de gamle Stats- og Samfundsforholds socialistiske Omdannelse: nemlig at kvæle dem som Hunde uden Naade og Barmhæertighed. Byerne maa ødelægges og raseres i Bund og Grund. Da vi mangle Artilleri og Kavalleri, saa bliver kun et Middel tilbage, nemlig Ild og Brand. Have vi først lagt de Mure i Aske, bag hvilke de skjule sig, saa ville de blive et Bytte for Sulten. For os og Flertallet af de polske Patrioter existerer der kun en fælles Følelse, et fælles Maal: Had mod det Alt opslugende Rusland, og dettes Kuldkastelse. Vi Russere ere imidlertid adskilte ved en dyb Kløft fra de polske Patrioter, thi vi ville Opløsningen af alt Statsliv, men de ville opbygge den polske Stat igjen. Som om ikke alt Statsliv, om dette end er nok saa demokratisk og liberalt, hviler med Centnertyngde paa Folkelivet. De polske Drømme ere skadelige, thi de lade sig næppe

virkeligjøre. De polske Politikere fordømme ved deres forhadte Drømme deres eget Folk til ny Ødelæggelse, og skulde det nogen Sinde lykkes dem ved fremmed Hjælp at opbygge den polske Stat igjen paa Adelsprivilegiernes, den personlige og arvelige Ejendoms Grundlag, saa ville de for saa vidt blive vore Fjender, som de vilde blive deres eget Folks Undertrykkere. Vi ville da erklære dem Krig i Navnet af den almindelige, nationale Frihed og de lavere Folkeklassers Livsudvikling. Det vilde i det Mindste være ønskeligt, om vi Russere kunde enes med Polakkerne i den første Akt af den forestaaende gammelslaviske Tragedie til fælles Handling. Dette vilde ikke danne nogen Hindring for at skilles under de tre andre Akter for endelig i Slutningsakten at gjenfinde hinanden som Brødre i den socialistiske Republik.»

Vi have allerede bemærket, at Bakunin sluttede sig til den internationale Arbejderforening, og dette skete med en Erklæring, i hvilken han udtalte sig nærmere om de Samfundsreformer, han holdt for nødvendige for fuldstændig at gennemføre Erhvervs- og Forbrugsassociationen, saa vel som Klassernes og Individernes Ligestillelse. Erklæringen, der er affattet i Navnet af det socialistiske Demokratis internationale Alliance, og ikke berører den russiske Socialismes særegne Formaal, lyder saaledes:

- 1) Alliancen erklærer sig for atheistisk; den vil afskaffe enhver Kultus, sætte Videnskaben i Troens og den menneskelige Retfærdighed i den guddommeliges Sted.
- 2) Fremfor Alt vil den gennemføre den politiske, økonomiske og sociale Ligestillelse af Klasserne og Individerne af begge Kjøen, der

skal begynde med Arverettens Ophævelse, for at fremtidig Enhvers Nydelse kan staa i ligefremt Forhold til hans Produktion, og for at Grundejendommen og Arbejdsredskaberne — i det de i Overensstemmelse med Brüsseler Arbejderkongressens Resolution, ligesom enhver anden Kapital, blive hele Samfundets Kollektivejendom — kunne blive benyttede af de Arbejdende, det vil sige af Industri- og Agerbrugsassociationerne.

- 3) Den forlanger for alle Børn af begge Kjøen, lige fra deres Fødsel af, Lighed i Midlerne til deres Udvikling, det vil sige til deres Livsophold, Opdragelse, Undervisning paa alle Videnskabens, Industriens og Kunstens Trin, og den er overbevist om, at denne Lighed, der foreløbig kun bliver hidført i økonomisk og social Henseende, sluttelig ogsaa mere og mere vil tilvejebringe Individernes større naturlige Lighed, i det den bortskærer alle kunstige Uligheder, der ere den historiske Frugt af en lige saa falsk som uretfærdig, social Organisation.
- 4) Som Fjende af enhver Slags Despotisme, ikke anerkjendende nogen anden politisk Form end den republikanske og forkastende ubetinget enhver reaktionær Alliance, holder den sig tillige fjærnt fra enhver politisk Aktion, der ikke har Arbejdernes Triumf over Kapitalen til ligefremt og umiddelbart Formaal.
- 5) Den anerkjender, at alle nu bestaaende po-

- litiske og Avtoritetsstater, i det de mere og mere indskrænke sig til de simple, administrative Funktioner ved den offentlige Tjenestes forskjellige Grene i de vedrørende Lande, maagaa op i den universelle Kreds af de fri Industri- og Agerbrugsassociationer.
- 6) Da det sociale Spørgsmaal kun kan finde sin virkelige og for bestandig afgjørende Løsning paa Grundlag af den internationale eller universelle Solidaritet af alle Stænders Arbejdere, forkaster Alliancen enhver Politik, der hviler paa den saakaldte Patriotisme eller paa Folkenes gjensidige Skinsyge.
- 7) Alliancen vil den universelle Association af alle lokale Associationer med Friheden som Bindemiddel.

Bakunin og hans Venner vare tidligere Medlemmer af Freds- og Frihedsligaen, der holder for, at det sociale Spørgsmaal væsentlig vil blive løst, naar det evropæiske Statssamfund bliver omdannet til en Konfederation af Republikker under Navn af «de forenede Stater i Evropa», i Lighed med de forenede Stater i Nordamerika. Ligaens Medlemmer tro, at en evig Fred vilde begynde, og Friheden i Virkeligheden komme til at blomstre, naar denne Omdannelse var fuldbyrdet. Den har stiftet et eget Organ, som under Navnet: «De forenede Stater i Evropa» udkommer i Bern, og har afholdt en Række Kongresser, der have udmærket sig ved støjende Forhandlinger og vist, at der hersker den største Ufordragelighed mellem de talrige Medlemmer, der dels ere, dels ville være Filantroper, Humanister, Fredsvenner, Re-

publikanere og Socialister. I denne Liga fremsatte Bakunin, da den afholdt sin Kongres for nogle Aar siden i Bern, sit Egalisationssystem for at opnaa Resolutioner til Fordel for dette. Majoriteten af Medlemmerne vilde imidlertid Intet vide af dette System, og dets Ophavsmand fandt sig derfor foranlediget til at udtræde af Ligaen, hvis Program af ham betegnedes som utilstrækkeligt. I November 1871 fandt Liebknecht sig foranlediget til at afslaa Freds- og Frihedsligaens Indbydelse om Tilslutning, i det han paa den Bebel-Liebknechtske Fraktions Vegne betegnede Ligaens Program paa en lignende Maade som Bakunin.

Der er i de sidste Aartier ikke hengaaet et Aar, uden at der har fundet Undersøgelser og Domfældelser Sted mod Deltagere i hemmelige Selskaber i Rusland, der dels tilsigtede en Kuldkastelse af Samfundsforholdene, dels den bestaaende Regerings Fordrivelse. Mange Personer, deriblandt ikke faa Officerer, ere blevne deporterede til Sibirien, eller ere bukkede under for de haarde legemlige Straffe, de ere blevne idømte. Processerne mod disse Personer, af hvilke Mange, saa vidt man har kunnet erfare, have staaet i Forbindelse med Alexander Herzen og Bakunin, ere indtil den allerseneste Tid blevne førte hemmelig. I Juli Maaned 1871 førtes imidlertid Processen mod Netschajew til Dels offentlig, og der blev samtidig nedsat en Kommission, der skulde undersøge Aarsagerne til de talrige Ildsvaader, der især fandt Sted i Moskva, og som Regeringen antog vare blevne paasatte af det socialistiske Parti, der især i Ruslands gamle Hovedstad er stærkt udbredt. Denne Kommission, der holdt en lang Række af Møder under Generalguvernørens Forsæde, fik imidlertid kun konstateret, at

flere af Ildebrandene vare stiftede af fire Drengene i en Alder af 12 til 14 Aar, der paastode, at de vare blevne overtalte og forledede dertil ved smaa Pengegaver af Personer, der vare dem ubekjendte, samt at der existerede en systematisk Brandstiftelsesplan i Varsjav, hvis Ophavsmænd skjulte sig bag simple Arbejdere og Børn. Processen mod Netschajew blev rettet mod Personer, der, bosatte i forskjellige Dele af det russiske Rige, vare Deltagere i en S sammensværgelse, der havde til Formaal at styrte den bestaaende Regering. Antallet af de Anklagede beløb sig til 87, af hvilke de 63 holdtes i Fængsel. Der blev optaget stenografiske Beretninger ved Forhørerne, der for største Delen offentliggjordes i Journalerne. Opdagelsen af S sammensværgelsen foranledigedes ved de Excesser, der forefaldt i Februar og Marts Maaned 1869 blandt Studenterne ved det mediko-kirurgiske Akademi og ved det teknologiske Institut, samt ved det af den forhenværende Lærer ved den sergejewske Sogneskole i St. Petersburg, Sergei Netschajew, paa en af Tilhørerne i det Petrowskiske Akademi, Iwan Iwanow, udførte Mord. Ved Undersøgelserne over dette Mord kom det for Dagen, at de Personer, der sammen med Netschajew havde udført Forbrydelsen, vare Medlemmer af en Revolutionskomite, der hørte til den ungrussiske Sekt og i Moskva dannede en Underafdeling af den internationale Revolutionskomite i Genève, til hvis Ledere Bakunin antages at høre. Af Deltagerne i den af Netschajew organiserede S sammensværgelse arresteredes 33 i selve Moskva, men det viste sig ved fortsatte Undersøgelser, at den hemmelige Forenings Virksomhed udstrakte sig til mange andre Byer, og at Personer, der hørte til samme, gjentagne Gange havde foretaget Rejser til St. Petersburg. De fleste

Deltagere af Sammensværgelsen bleve dømt til Deportation, Hovedmændene til Strafarbejde i Bjærgværkerne ved Uralbjærgene. I Oktober f. A. blev endelig Netschajew selv udleveret af Forbundsraadet i Genève til de russiske Myndigheder og i Lænker transporteret til St. Petersburg, hvor han strax blev hensat under stærk Bevogtning i Citadellet. De schweizerske Blade, og især den bekjendte Forfatter Carl Vogt, forsvarede dette tilsyneladende Brud paa Asylretten ved, at Netschajew ikke var udleveret som politisk Forbryder, men som simpel Morder.
